

Rettegés a valóságban 2.

Szerző: Somogyi Gábor • Dátum: 2003-03-02

Cikksorozatunk elkövetkező részeiben olyan megmagyarázhatatlan és a természetfeletti jelenségekkel kapcsolatos beszámolókat, a világ minden tájáról jelentett eseményeket mutatunk be, amelynek tárgya valamilyen úton kapcsolódik a lovecrafti világhoz, vagy az általa írt művek témájához. Mint ahogy azt olvashatják, az élet olykor fura dolgokat produkál, és igazolódni látszik az a mondás, miszerint az élet utánozza a művészetet.

Helen Swire az 1950-es években Nyugat-Afrikában dolgozott a Niger-delta menti Warriiban.

„A cég szolgálati házában laktam, a kertben patak folyt. A helybeliek egyik szokása volt, hogy esténként kiültek a folyó menti udvarukra, hideg italokat kortyolgattak csevegés közben.

Afrikában soha sincs csend. Éjszaka is szól a zene, s harsog a nevetés a munkásnegyedben, ami keveredik a kecskebékák muzsikájával, a rovarok millióinak zümmögésével; fel-alá sikló kenuk evezői csobbannak a vízben.

Egy este a szomszédommal iszogattunk, hogy enyhítsünk a nagy hőségben végzett munka fáradalmain. Hirtelen mindketten elhallgattunk, mert halotti csendre lettünk figyelmesek. Se emberi hang, se a rovarok zümmögése nem hallatszott; a folyón se mozdult semmi, még csak egy suttogás se hangzott el a környéken. A trópusi éjszaka hősége ellenére jéghideg borzongás futott végig rajtunk, libabőrös lettem.

Öt perc elteltével visszatért az éjszaka megszokott moraja. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Szomszédom, aki minden tekintetben gyakorlatias ember, bevallotta, hogy a haja szála az égnek állt ijedtében. Nem láttunk semmit, de az a leírhatatlan, mindent elsöprő érzésünk támadt, hogy azt a helyet, ahol ültünk, megszállta a gonosz.

Másnap reggel, amikor megemlítettem a dolgot az inasomnak, alázatosan közölte velem, hogy a múlt éjszaka nagyon rossz dzsu-dzsu volt. Az afrikaiak babonásak, és a dzsu-dzsu egy átokféleség a legrosszabb fajtából. Azt a bizonyos helyet, ahol ültünk, a legenda szerint vízimanók szellemei kísértik. A bennszülöttek varázsénekekkel és áldozatokkal próbálják őket kiengesztelni.

Minden évben megtartják a halászfesztivált, amikor a bennszülöttek kenuikban feleveznek a folyón, gazdag mintákkal festik ki testüket, hogy semlegesítsék a szellemek erejét.”

(Forrás: Spinechiller by Peter and Mary Harrison, Sinclair Pub., 1990)